

Тема: Демографічні процеси у світосистемі.

План:

1. Динаміка чисельності населення світу. Природні, соціальні, економічні й екологічні чинники та просторові особливості природного руху населення у світі. Демографічний перехід, його фази.
2. Статеві-вікова, шлюбно-сімейна структура населення. Демографічне старіння населення. Характеристика демографічної ситуації в країнах за статеві-віковими пірамідами.
3. Особливості демографічної політики у країнах з різним типом відтворення.
4. Міграції, їх показники, чинники та вплив на відтворення населення і його перерозподіл у світі. Просторові тенденції міграційних процесів. Якість життя як чинник природного і механічного руху населення. Демографічні чинники розвитку економіки та спеціалізації країн. Демографічні прогнози.

Динаміка чисельності населення світу. Населення Землі спершу зростало дуже повільними темпами. Так, ще 15 тис. років тому на всій планеті було 3 млн осіб. На початку нашої ери, за різними оцінками, в світі налічувалося 200 – 250 млн осіб. Лише в 1820 р. населення Землі досягло 1 млрд осіб. Це було початком *«демографічного вибуху»* – стрімкого зростання кількості населення.

В історії людства умовно виокремлюють три «демографічні вибухи». Перший з них відбувся у XVIII – XIX ст. у розвинутих країнах Європи після так званих промислових переворотів. Тоді чисельність населення світу зросла передусім завдяки Європі в 2 рази.

У першій половині XX ст. стався другий «демографічний вибух», а після Другої світової війни – найбільш відчутний третій, коли населення світу зросло в 2,4 рази через найбільш розвиваються, Азії, Африки та Америки. У цих країнах після розпаду колоніальних імперій смертність різко знизилася внаслідок економічних реформ і підняття рівня медичного обслуговування. Проте з початку 70-х рр. XX ст. спостерігається тенденція поступового уповільнення темпів природного приросту населення практично в усіх країнах світу. Отже, можна говорити, що ми живемо в епоху закінчення *«демографічного вибуху»*. Разом з тим, швидкість демографічного росту залишається ще високою в деяких країнах Тропічної Африки. В Європі поширюється зворотний процес – демографічна криза, тобто значне уповільнення темпів приросту населення.

Нині в світі живе близько 7,6 млрд осіб (2019 р.). Населення розміщено вкрай нерівномірно.

Чинники та просторові особливості природного руху населення в світі. Природний рух населення характеризується показниками народжуваності (Н), смертності (С), природного приросту ($ПП = Н - С$), середньої тривалості життя, статево-вікової структури населення, коефіцієнтом потенційної народжуваності на одну жінку тощо. Традиційно до природного руху відносять також кількість шлюбів та розлучень. На показники природного руху населення впливають переважно дві основні групи чинників: *природні та соціально-економічні*. Певне значення мають також історичні чинники. Останнім часом зростає вплив екологічних чинників.

Природні (біологічні) чинники були визначальними в характері відтворення населення з давніх-давен до XVIII ст. При цьому рівні народжуваності та смертності були дуже високими і, як результат, низький природний приріст.

Пізніше почали переважати *соціально-економічні чинники*, що визначали матеріальні умови життя. До них належать: рівень розвитку медицини, умови праці, побуту та харчування, національні та релігійні традиції, рівень добробуту родини, зростання частки міського населення тощо. Всі ці причини вплинули спочатку на рівень смертності, знизивши його, що призвело до «демографічного вибуху». Починаючи з XX ст., вони суттєво знизили й рівень народжуваності спершу в розвинутих країнах, що спричинило там демографічну кризу, а нині й у більшості країн, що розвиваються.

На природний приріст населення впливають *екологічні чинники*. Погіршення екологічного стану довкілля призводить до зростання рівнів спадкових хвороб і дитячої смертності, поширення небезпечних для життя захворювань.

Серед головних *історичних причин*, що впливають на природний рух населення, – війни, голодомори, революції, екологічні негаразди.

При *I (звуженому) типі* відтворення населення низький рівень народжуваності пов'язують зі зростанням ролі жінки в суспільному житті, відсутністю ранніх шлюбів, підвищенням рівня культури суспільства, поширенням міського способу життя, «подорожчанням дитини», тобто збільшенням витрат на її утримання та освіту. «Старіння» населення спричиняє зменшення частки працездатного населення, подальше зниження природного приросту населення.

Мал. Ознаки та просторові особливості природного руху населення в світі

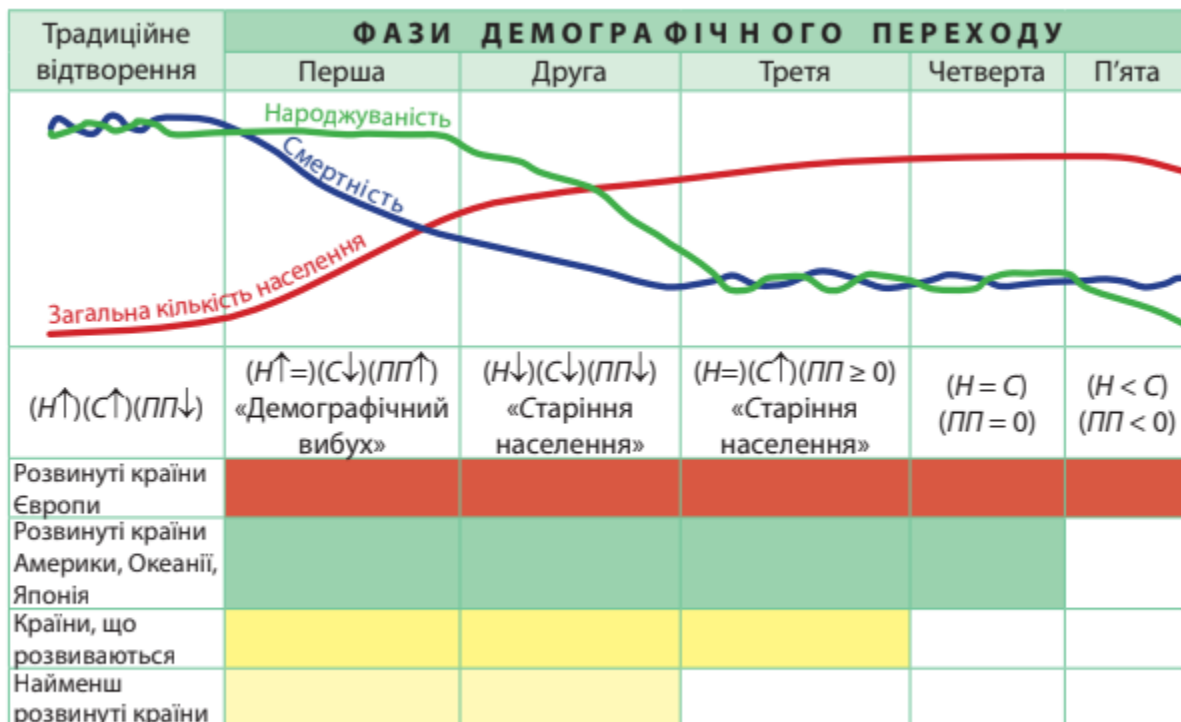
При II (розширеному) типі відтворення населення високим показником приросту сприяють традиційно великі родини, ранній вступ до шлюбу, залежне становище жінки в родині, переважання сільського способу життя, релігійні забобони тощо. Країни з II типом відтворення стикаються з багатьма проблемами, що пов'язані з неконтрольовано високим приростом населення: це й нестача харчових продуктів, безробіття, брак коштів на розвиток соціальної сфери.

Демографічний перехід, його фази. Термін був уперше введений в науковий обіг у 1945 р. американським демографом Френком Ноутстейном.

Демографічний перехід – історичний перехід від одного типу відтворення до іншого. Його кінцева мета – стабілізація чисельності населення. Загальна схема процесу демографічного переходу складається з 4 (або 5) послідовних фаз, кожна з яких у різних регіонах і країнах відбувається за власним сценарієм, але має певні спільні риси.

Перша фаза характеризується збереженням високого рівня народжуваності ($H \uparrow$) за різкого скорочення рівня смертності ($C \downarrow$). Завдяки цьому досягається високий рівень природного приросту ($ПП \uparrow$). При цьому зниження коефіцієнта народжуваності є меншим, ніж зниження коефіцієнта смертності ($H > C$). Це спричиняє «демографічний вибух». У XIX ст. цей етап

пройшли високорозвинуті країни Європи, в ХХ ст. – країни, що розвиваються.

Мал. Фази демографічного переходу

Друга фаза характеризується переходом від багатодітних сімей до малодітних, тому одночасно відбувається зниження показників як народжуваності ($N \downarrow$), так і смертності ($C \downarrow$). Коефіцієнт смертності досягає мінімуму, а коефіцієнт народжуваності знижується швидше за коефіцієнт смертності ($N \downarrow < C \downarrow$), що призводить до уповільнення приросту населення ($PP \downarrow$), а також «старіння» населення.

Цю фазу пережили високорозвинуті країни Європи та Америки в 50-х рр. ХХ ст.

Третя фаза характеризується підвищенням рівня смертності ($C \uparrow$) внаслідок «старіння» населення. Водночас рівень народжуваності населення стабілізується ($N =$). Відбувається перехід до слабозширеного відтворення населення ($PP \geq 0$). До кінця третьої фази коефіцієнт народжуваності наближується до рівня простого відтворення, а коефіцієнт смертності залишається нижчим від цього рівня, оскільки вікова структура ще не стабілізована й має більшу частку вікових груп із низькою смертністю. Цю фазу високорозвинуті країни пережили наприкінці ХХ – на початку ХХІ ст.

Четверта фаза настає тоді, коли коефіцієнт смертності знижується й зрівнюється з показником народжуваності ($N = C$), зростання кількості населення припиняється ($PP = 0$), а з часом настає депопуляція ($PP < 0$).

Процес демографічної стабілізації закінчується. На даний час високорозвинуті країни досягли четвертої фази, завершивши демографічний перехід.

Головна особливість п'ятої фази – зниження рівня народжуваності нижче від рівня смертності ($H < C$), але це зумовлене принципово іншими причинами, ніж на попередніх фазах. Зокрема, це поширення юридично неоформлених форм спільного життя та альтернативних форм сім'ї, перехід до моделі сім'ї як «зрілої» пари партнерів з однією дитиною, свідоме планування народження кожної дитини, свідомо бездітність (чайлдфрі) (англ. childfree) та ін.

Статеві-вікова структура населення. Природні (біологічні), соціальні та історичні чинники впливають на співвідношення чоловічого та жіночого населення. В цілому в світі чисельно переважають чоловіки (101 чоловік на 100 жінок), але завдяки азійським країнам (105 чоловіків на 100 жінок). Висока смертність серед жінок в Азії зумовлена ранніми шлюбами, численними пологами, недостатнім харчуванням, постійною важкою працею. В інших регіонах світу за кількістю переважають жінки, особливо серед людей літнього віку. Генетично зумовлено, що їхня середня тривалість життя є на 5–8 років більшою, ніж у чоловіків.

З історичних подій на переважання жіночого населення суттєво впливають війни. У країнах «молодої еміграції» переважає чоловіче населення. Зокрема, до 70-х рр. ХХ ст. чоловіки переважали в населенні Австралії та Канади.

Тип відтворення населення та міграційні процеси впливають на вікову структуру населення. Виокремлюють три основні вікові групи: діти (Д: 0–14 років), люди працездатного віку (П: 15–65 років), літні люди (Л: за критеріями ООН – старші за 65 років). Перша та третя з цих груп – люди непрацездатного віку, які перебувають на утриманні другої. Від того, наскільки «молодим» є населення країни, значною мірою залежить інтенсивність демографічних процесів.

Розрізняють два типи вікової структури населення. *Перший (регресивний)* формується за першого типу відтворення населення. Для нього характерні мала частка дітей і людей молодого віку та велика частка літніх людей. Частка людей працездатного віку становить 50–60%. Такий розподіл людей за віком притаманний переважно розвинутим країнам. *Другий (прогресивний) тип* вікової структури мають країни, що розвиваються за другим типом відтворення населення. Там дуже значною є частка дітей і людей молодого віку при вкрай низьких показниках частки літнього населення. Осіб працездатного віку – близько 51–55%.

Шлюбно-сімейна структура населення. *Сім'я* – це мала група людей, об'єднаних шлюбом або кровними зв'язками, спільним побутом, бюджетом, які несуть взаємну відповідальність один за одного. Припинення шлюбу відбувається внаслідок розірвання шлюбу або смерті одного із членів подружжя.

Для аграрних суспільств, які склалися в найменш розвинутих країнах, притаманне укладання ранніх шлюбів. Для них характерні багатодітні сім'ї. У сім'ї чітко визначено функції кожного із членів подружжя: чоловік – годувальник і голова сім'ї, жінка – матір і домогосподарка. Шлюб припиняється в зв'язку зі смертю одного із членів подружжя. У багатьох суспільствах (зокрема, в ісламському) повторні шлюби вдів схвалюються, що сприяє нульовому рівню безшлюбності. Індуїзм і конфуціанство, навпаки, з упередженням ставляться до повторних шлюбів жінок, що породжує економічні проблеми вдів, які залишилися без засобів існування.

В *індустріальному* та *постіндустріальному* суспільствах переважають малодітні сім'ї. Частішими стають такі форми шлюбних союзів, як громадянський та фіктивний шлюб. Існує багато неповних сімей. Переважна більшість сімей – прості, в яких разом живуть особи одного або двох поколінь.

Демографічне старіння. Загальною тенденцією зміни вікової структури населення є зростання частки населення старших вікових категорій. Якщо вона менш ніж 8%, то населення вважається молодим, понад 12% – старим. *Демографічне старіння («старіння» населення)* – зростання частки людей літнього віку.

Розрізняють два типи старіння населення: *старіння «знизу»* (полягає в зниженні народжуваності) та *старіння «зверху»* (наслідок збільшення середньої тривалості життя, зменшення смертності в старшому – понад 65 років – віці за умови низької народжуваності). Протягом ХХ ст. населення старіло через зниження народжуваності, тобто мало місце старіння «знизу». У наш час у високорозвинутих країнах ситуація змінилась. Народжуваність там є дуже низькою. Завдяки досягненням медицини продовжує неухильно зростати тривалість життя. Так, до старіння «знизу» долучилося старіння «зверху».

Процес демографічного старіння викликає серйозні демографічні, економічні, суспільні, соціопсихологічні, культурні та медичні наслідки.

Характеристика демографічної ситуації в країнах за статевіковими пірамідами. Для графічного зображення одночасного розподілу населення за віком і статтю застосовують статево-вікову піраміду населення. Вона являє собою двобічну гістограму розподілу одночасно чоловіків

(ліворуч) і жінок (праворуч) за їхнім віком на одній ординаті. На вертикальній осі позначають вікові інтервали (одно- або п'ятирічні), а на горизонтальній осі – абсолютну кількість (осіб) або частку (у відсотках) окремих вікових груп населення. Існує три основні типи статево-вікових пірамід. Зростаючий тип притаманний країнам з II типом відтворення населення.

Цей тип має форму правильної піраміди. Для неї характерний високий показник народжуваності, велика частка дітей, мала частка літніх людей, коротка тривалість життя, загальне зростання кількості населення. Скорочувальний тип піраміди є типовим для країн з I типом відтворення. Для неї характерний низький показник народжуваності, мала частка дітей, велика частка літніх людей, висока очікувана тривалість життя, старіння населення, відбувається або стабілізація, або скорочення кількості населення. Форма такого типу піраміди округла. Омолоджувальний тип піраміди характерний для деяких розвинутих країн, де спостерігається збільшення рівня народжуваності. Форма діаграми подібна до попередньої, але з ширшою основою, яка доверху дещо звужується, потім знову розширюється, а до верху знову звужується.

На форму вікової піраміди значний вплив мають такі історичні події, як війни, голодомори, стихійні лиха тощо.

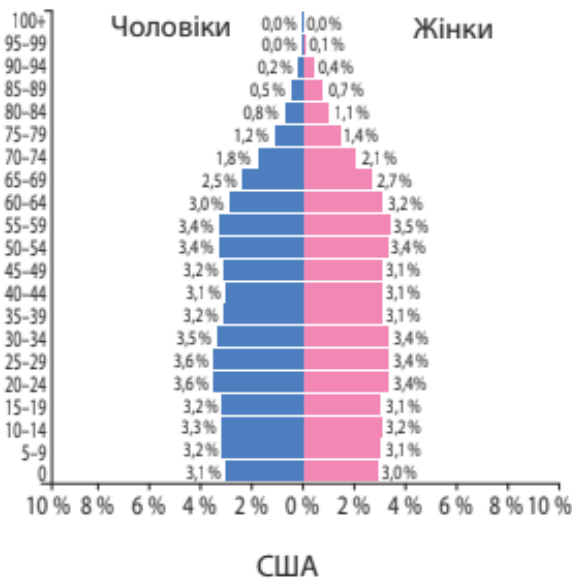
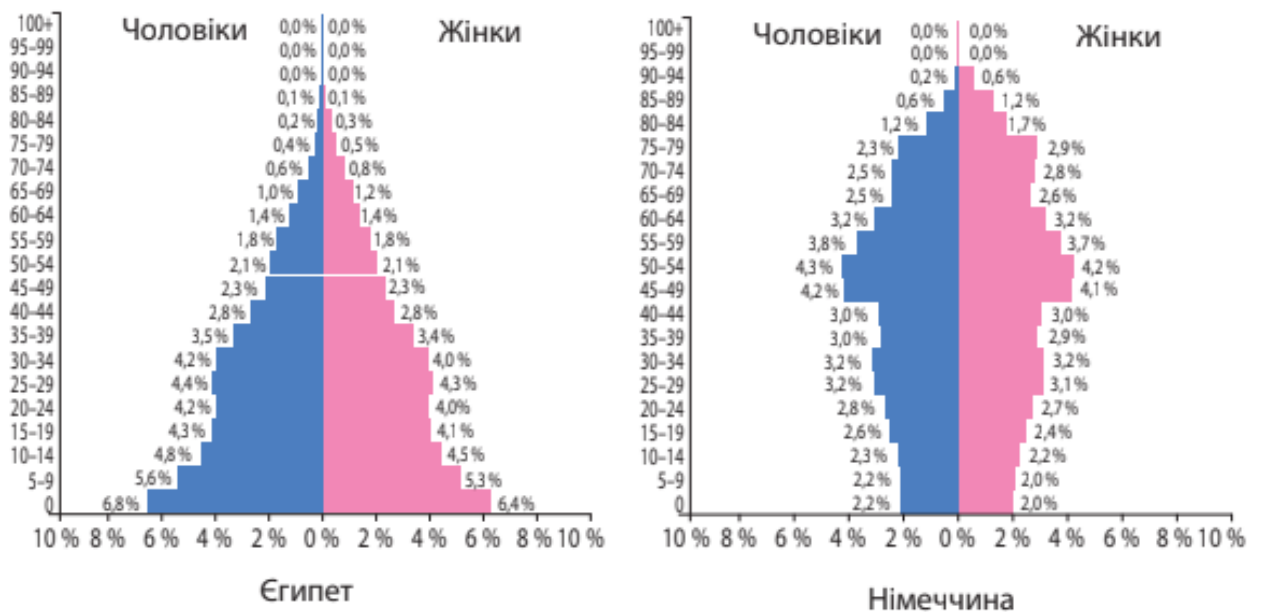
За статево-віковою пірамідою можна обчислити ряд показників, які дають уявлення про рівень забезпеченості національної економіки працездатним населенням. Коефіцієнт демографічного навантаження (ДН) показує, який відсоток непрацездатного населення утримується завдяки працездатному.

Його обчислюють за формулою: $ДН = (Д + Л) : П \cdot 100 \%$.

Коефіцієнт потенційного заміщення (ПЗ) показує, яка частка (у відсотках) населення прийде на заміну нині працездатному населенню: $ПЗ = Д : П \cdot 100\%$.

Коефіцієнт пенсійного навантаження (ПН) показує, яка частка населення потребує пенсійних виплат: $ПН = Л : П \cdot 100\%$.

Особливості демографічної політики в країнах з різним типом відтворення. З метою розв'язування демографічних проблем ООН прийняла «Всесвітній план дій у сфері народонаселення», за яким урядам країн пропонується проводити активну *демографічну політику* – систему адміністративних, економічних, пропагандистських та інших заходів, за допомогою яких держава впливає на природний рух населення (передусім на народжуваність) у бажаному для себе напрямі.

Мал. Статеві-вікові піраміди Єгипту, Німеччини та США (2017 р.)

У розвинутих країнах з I типом відтворення демографічна політика спрямована на стимулювання народжуваності. До основних заходів належать відпустки для догляду за дитиною, виплати в разі народження немовляти, щомісячні виплати на дитину, суттєве зростання виплат на другу, третю та всіх наступних дітей, гранти на освіту тощо.

Більшість країн з II типом відтворення населення вживають заходів, що спрямовані на скорочення народжуваності. Найбільш активною демографічною політикою у XX ст. відзначилися Японія, Китай та Індія. Основними напрямками її були правовий, економічний та морально-психологічний тиск на населення.

Закони, зокрема, збільшили вік вступу до шлюбу, обмежили кількість дітей, яких дозволено мати. Найважче здійснюється демографічна політика в арабських країнах через релігійні та національні традиції, принижене положення жінки в суспільстві. Практично стоїть осторонь політики планування родини й більша частина африканського континенту.

Міграції, їхні показники. Міграції, або механічний рух населення, відіграють усе більшу роль у соціально-економічному розвитку країн.

Міграції (від лат. *migratio* – переселення) – переміщення людей на інші території зі зміною місця проживання назавжди або на певний час.

Людей, які здійснюють переміщення, називають *мігрантами*. Виїзд за межі країни на постійне місце проживання називають *еміграцією*. В'їзд громадян на постійне місце проживання до країни називають *імміграцією*. Повернення колишніх або дійсних громадян держави на батьківщину називають *рееміграцією*, повернення насильно вивезених людей на батьківщину – *репатріацією*.

Для характеристики механічного руху населення використовують кілька показників. Передусім це дані про прибуття та вибуття населення регіону або країни за певний проміжок часу (зазвичай за рік). Різницю між кількістю емігрантів та іммігрантів називають *сальдо міграцій (або чистою міграцією)*. Воно може бути додатним, якщо переважають прибулі люди, та від'ємним, якщо тих, хто залишив країну, більше, ніж прибулих. Сума кількості іммігрантів та емігрантів дає обсяг валової міграції (або міграційний обмін). Він постійно зростає: за останні 100 років – майже в 6 разів. Інтенсивність механічного руху визначається як відношення кількості мігрантів до загальної чисельності населення або кількість мігрантів на 1000 осіб населення. Міграції розрізняють за багатьма ознаками: тривалістю, напрямком переїзду, керованістю, правовою ознакою.

Вплив міграцій на перерозподіл населення в світі. Міграції перерозподіляють населення в світі, виконуючи при цьому дві основні функції. *Розподільча функція міграцій* полягає в перерозподілі населення між регіонами та країнами, внаслідок чого досягається більша відповідність між попитом на робочу силу та її пропозицією. *Селективна функція міграцій* полягає в зміні якісного складу населення та робочої сили територій унаслідок нерівномірної участі в міграційних процесах представників різних соціально-демографічних груп.

Чинники міграцій. Міграції спричиняють багато чинників: економічні, політичні, національні, релігійні, екологічні. Головними з них у всі часи були економічні. Міждержавні трудові міграції – важливий чинник обміну досвідом роботи, перебудови професійної та кваліфікаційної структури

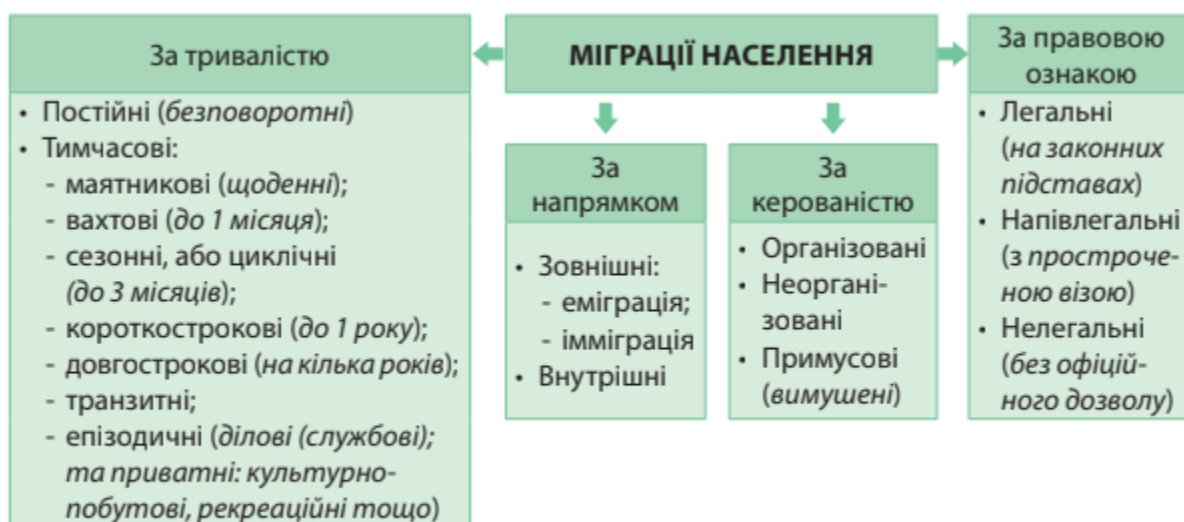
зайнятості, швидкого й ефективного пристосування до умов світового ринку, розвитку технологій.

Розрізняють фізичні та інтелектуальні економічні міграції. *Фізичні міграції* передбачають пошук некваліфікованої низькооплачуваної роботи за кордоном переважно в сільському господарстві, будівництві, сфері обслуговування. Так, спостерігається еміграція робочої сили із слаборозвинутих країн до високорозвинутих. Першість за кількістю тимчасових робітників у Європі належить Німеччині. Іммігранти найчастіше задовольняються так званою 3D-роботою (від англ. dirty, dangerous, degrading – брудною, небезпечною, такою, що веде до деградації).

Інтелектуальні міграції, або «відплив розуму», полягають у переманюванні спеціалістів високої кваліфікації з одних країн до інших. Високорозвинуті країни (США, Канада, ряд країн Європи, Австралія) приймають на роботу здебільшого вихідців з бідних країн Азії, Африки, Латинської Америки. Це завдає останнім значних матеріальних збитків та інтелектуальної шкоди. Однак країни-експортери робочої сили також мають вигоду: зниження рівня безробіття й соціального напруження в країні, одержання доходів від грошових переказів емігрантів, ознайомлення робітників з передовими технологіями тощо.

До політичних чинників міграцій належать війни, революції, зміни державних кордонів тощо. Так, активні міграційні потоки між німцями і поляками було спричинено наслідками Другої світової війни. У наш час новою тенденцією в потоках мігрантів стало зростання кількості біженців із зон територіальних конфліктів, міжнаціональних локальних суперечок, гострої політичної боротьби, голодування.

Релігійні міграції можуть мати тимчасовий характер (наприклад, паломництво до святинь) або сталий. Наприклад, через релігійне несприйняття один одного з повоєнних років тривають міграційні потоки мусульман з Індії до Пакистану, а індусів – у зворотному напрямку. Трапляються міграції на національному підґрунті. Так, після створення у 1948 р. держави Ізраїль туди лише за перші чотири роки прибуло 700 тис. іммігрантів з країн Європи, Азії, Африки. Останнім часом до суттєвих чинників міграцій додалися екологічні. Люди залишають райони екологічних катастроф. Так сталося після катастрофи на Чорнобильській АЕС. Сучасні міграції здебільшого контролюються державними органами. Існує багато міжнародних угод, що регулюють напрямки міграційних потоків.

Мал. Види міграцій

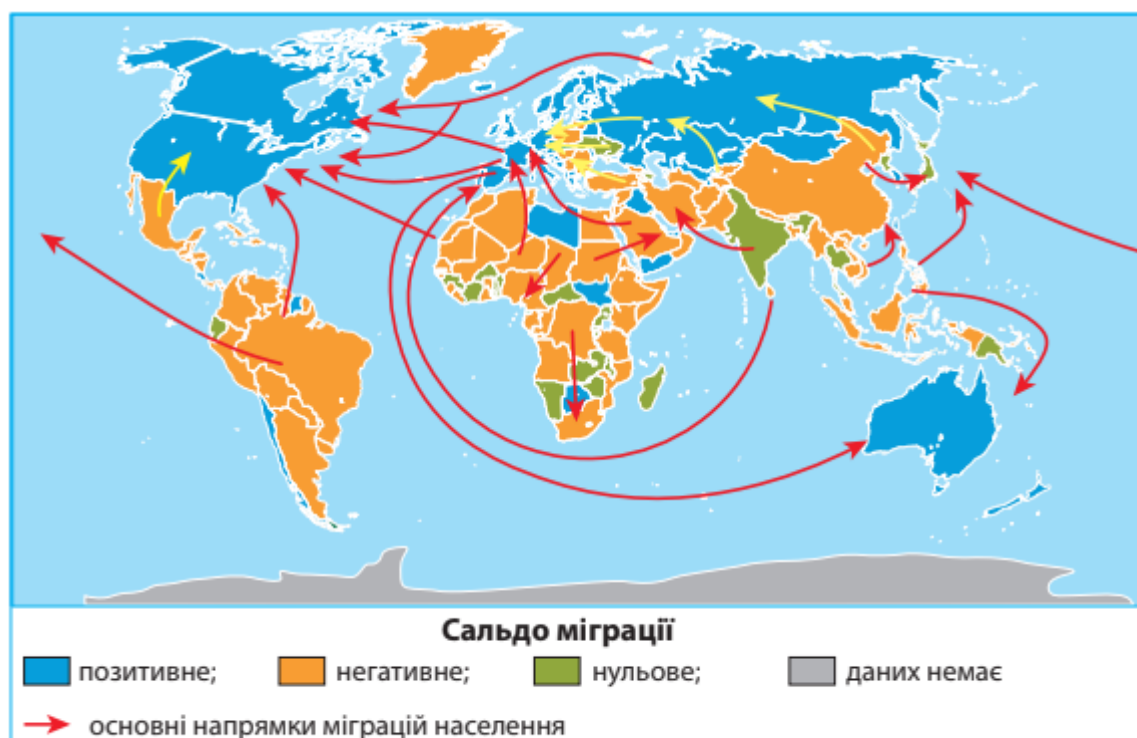
Вплив міграцій на відтворення населення. Міграційна активність значною мірою залежить від демографічних характеристик населення. Істотно різняться за рівнем міграційної рухливості люди різних вікових категорій. За статистикою, серед мігрантів найбільшу частку становлять особи молодого віку. Внаслідок міграцій змінюється вікова структура населення. У місцях, де виїзд перевищує в'їзд людей, збільшується частка людей старших вікових категорій. Там, де багато мігрантів, найчастіше переважає молоде населення. Зміни вікової структури спричиняють коливання рівня природного приросту.

Розрізняють показники міграційної рухливості й залежно від статі. Чоловіки зазвичай частіше залишають місця постійного проживання, ніж жінки. Через перевагу чоловіків серед переселенців міграції можуть спричиняти диспропорції у статевій структурі населення, що негативно позначається на шлюбності та рівні народжуваності.

Рухливість населення також певною мірою залежить від шлюбного стану та наявності дітей у сім'ї. Неодружені та бездітні люди легше зважуються на переїзд, ніж одружені та ті, що мають дітей. Часте переміщення людей на нове місце проживання призводить до відтермінування народження дітей. Таким чином, міграції сприяють змінам чисельності населення як в місцях виїзду людей, так і прибуття.

Міграції є одним з головних каналів соціальної мобільності населення. Завдяки соціальним переміщенням мігранти поступово прилучаються до нової для них моделі демографічної поведінки. Це приводить до трансформації установок, пов'язаних зі шлюбністю, народжуваністю та відбивається на відтворенні населення.

Просторові тенденції міграційних процесів. У сучасному світі сформувалися три основні напрямки міграційних потоків, пов'язаних насамперед з економічними чинниками. По-перше, традиційними залишаються міграції робочої сили з країн, що розвиваються, до високорозвинутих країн. У структурі іммігрантів значною є частка малокваліфікованої робочої сили. Також унаслідок «відпливу розуму» з країн, що розвиваються, та країн з перехідною економікою високорозвинуті країни забезпечують себе висококваліфікованими робітниками та науковими кадрами. Основними країнами виїзду мігрантів є Китай, Мексика, Індія, Філіппіни, Індонезія.

Мал. Основні напрямки міграційних потоків населення світу

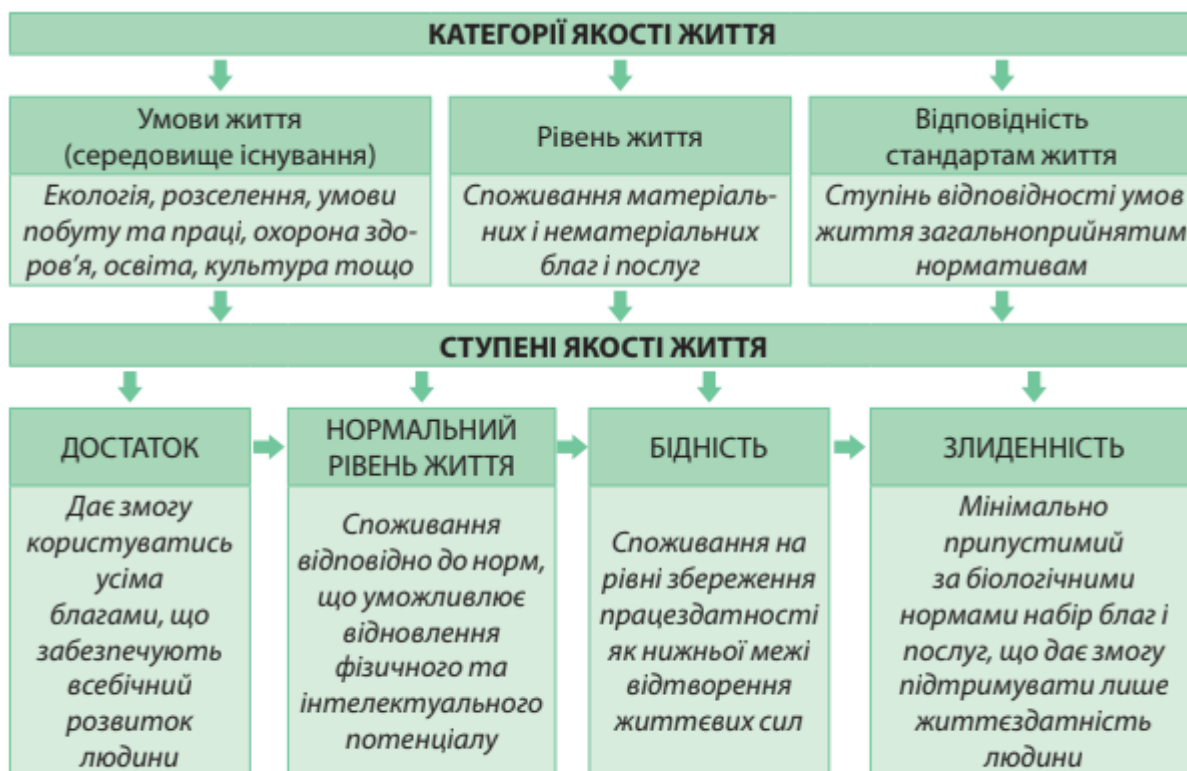
По-друге, існують потоки мігрантів із одних високорозвинутих країн до інших. З Південної (Греції, Іспанії, Португалії, південної частини Італії) та Східної Європи (Польщі, Угорщини, Чехії) потік мігрантів спрямований до більш розвинутих країн Західної (Німеччини, Франції, Великої Британії) та Північної Європи (зокрема, Швеції). Натомість важливими центрами притягання фахівців з Європи є США, Канада та Австралія. У структурі мігрантів переважає висококваліфікована робоча сила.

По-третє, в останні десятиліття виникли потоки іноземних робітників, спрямовані з одних країн, що розвиваються, до інших. Передусім це стосується нафтодобувних країн-членів ОПЕК і нових індустріальних країн. Так, у нафтодобувних країнах Перської затоки (Бахреїні, Кувейті, Катарі,

ОАЕ, Саудівській Аравії) іммігранти становлять майже 40% від усього населення. Їхня більша частина прибуває з інших арабських країн: Єгипту, Йорданії, Сирії, Іраку, Палестини. В Африканському регіоні значним центром притягання робочої сили із сусідніх країн стає Нігерія. Серед нових індустріальних країн найбільше мігрантів працює в Республіці Кореї та Сінгапурі.

Якість життя як чинник природного та механічного руху населення.

Якість життя – це ступінь задоволення матеріальних, культурних і духовних потреб людини. Її визначають шляхом порівняння фактичного рівня задоволення потреб із базовим. Якість життя передбачає три взаємопов’язані категорії: *умови життя* (середовище існування: екологія, розселення, умови побуту та праці, охорона здоров’я, освіта, культура тощо), *рівень життя* (споживання матеріальних і нематеріальних благ і послуг) та *відповідність стандартам життя* (ступінь відповідності умов життя загальноприйнятим нормативам). Таке оцінювання засноване на результатах багатьох досліджень авторитетних міжнародних організацій та видань: Індексі людського розвитку (ІЛР) ООН, Індексі якості життя журналу The Economist, Індексі щастя Фонду нової економіки, Рейтингу 100 найкращих країн світу журналу Newsweek. Згідно з нормативами розрізняють чотири ступені якості життя: достаток, нормальний рівень життя, бідність та злиденність.

Мал. Категорії та ступені якості життя

Демографічні чинники розвитку економіки та спеціалізації країн.

Проблема зростання чисельності населення в одних регіонах світу та його уповільнення, аж до депопуляції, в інших, впливають на розвиток національних економік країн. Стрімке неконтрольоване зростання населення в більшості азійських та африканських країн, яке випереджує продуктивність суспільного виробництва, породжує бідність, недоїдання, неписьменність, значний рівень безробіття, високий рівень смертності, еміграцію робочої сили. Водночас швидко зростаюча чисельність населення в країнах з невисоким рівнем економічного розвитку є джерелом дешевої робочої сили з низьким рівнем кваліфікації. Це дає можливість задіяти великий працересурсний потенціал країн у працемістких виробництвах, що забезпечує гарантовані ринки збуту продукції. Спеціалізацію цих країн можуть визначати складання автомобілів і морських суден, виробництво комплектуючих до комп'ютерної техніки, виробництво тканин, одягу та взуття, догляд за технічними культурами в сільському господарстві. Нинішні лідери світової економіки, передусім США та країни ЄС, які свого часу стрімко розвивалися завдяки нещадній експлуатації трудового потенціалу країн «третього світу», проблему нестачі робочої сили розв'язують, відкриваючи кордони та залучаючи іммігрантів. Вважають, що в цих країнах з розвитком передових технологій відбувається стійке зниження потреби в робочій силі, тому ринок праці звужується, й паралельно знижуються рівні зайнятості та народжуваності. Для спеціалізації цих країн характерні наукомісткі виробництва, в яких задіяно місцеві трудові ресурси з високим рівнем кваліфікації: точне машинобудування, авіакосмічне машинобудування, легка хімія. На праце містких виробництвах (будівництво, видобувна промисловість, сільське господарство) працює дешева, низько кваліфікована робоча сила іммігрантів.

Демографічні прогнози. Прогнозування змін чисельності й розміщення населення – одне з надважливих завдань демографії як науки. Без демографічного прогнозу неможливими є передбачення геополітичних процесів, розрахунок необхідного виробництва товарів та послуг, розвиток інфраструктури, житлового будівництва, систем освіти, охорони здоров'я та пенсійного забезпечення.

Демографічний прогноз – це обґрунтоване передбачення головних параметрів природного та механічного руху населення для майбутньої демографічної ситуації. Показники природного руху населення характеризуються повільною мінливістю. Зрушення щодо рівня народжуваності можуть відбутися в середньому через 25 років, що дорівнює тривалості життя покоління. Тенденції зміни смертності ще стабільніші.

Міграції становлять основну проблему прогнозування. Демографічні прогнози поділяють на *короткострокові* (на 5 – 10 років, найточніші), *середньострокові* (15 – 20 років) та *довгострокові* (30 – 50 років, за своєю сутністю є лише здогадками). Демографічне прогнозування можна розглядати як передбачення, моделювання та перспективний аналіз. Демографічний прогноз вважається точним, якщо його помилка становить не більш ніж 5%. Використовують такі варіанти прогнозу, як мінімальний (песимістичний), максимальний (оптимістичний) та середній (реалістичний).

У демографічних прогнозах на XXI та наступні століття думки вчених поділилися. Песимісти вважають, що чисельність жителів Землі стрімко збільшуватиметься. Вже через 50 років вона становитиме 50 млрд осіб, а у 2300 р. – 1 трлн осіб. У 3000 р. у світі житиме 14 трлн осіб, тобто на кожного жителя планети припадатиме всього 103 см² суходолу.

Оптимісти дотримуються думки, що ми вступаємо в перехідну демографічну фазу, тому протягом найближчих 100 років збільшення кількості землян продовжиться, але повільнішими темпами. Після 1980 р. зростання населення Землі вже уповільнилося. Це відбулося через встановлення багатьма країнами, передусім Китаєм та Індією, контролю за дітонародженням, а також уповільнення темпів природного приросту населення в економічно розвинутих країнах світу.

За останніми прогнозами експертів ООН, до 2025 р. чисельність населення планети досягне 7,85 млрд осіб, а до 2050 – 8,92 млрд осіб. А новітні технології в агарному виробництві дадуть змогу забезпечити харчовими продуктами помірно зростаючу кількість жителів Землі, яка протягом найближчих 40 – 50 років стабілізується на рівні 9 – 10 млрд осіб.